

[Paul Møller.]

er blevet klar over, at man ikke kunne gennemføre en reform af denne karakter uden at give en håndsækning til de dårligst stillede gamle.

For vore invalider betyder forslaget en hjælp af et betydeligt omfang, nemlig henholdsvis 580 kr., 680 kr. og 780 kr. årlig i de tre områder. For både alders- og invaliderentemodtagere sker der samtidig en udjævning af misforholdet eller forskellen indenfor de tre geografiske områder.

For enker og enkers børn åbner denne lovgivning helt nye muligheder for hjælp til uddannelse, hjælp til erhvervsmæssig oplæring og hjælp til forsørgelse.

Det konservative folkeparti kan ikke være kold overfor den sociale nød, der skal afskaffes eller mindskes for de dårligst stillede i vort land gennem disse foranstaltninger, og vi mener derfor, at forslaget yder en værdifuld håndsækning til socialt nødstedte personer.

Jeg går derefter over til det andet hensyn, som en folkepensionsreform efter konservativ opfattelse måtte tage, nemlig om arbejdslysten fremmes ved denne reform. For det første er aldersgrænsen sat op fra 65 til 67 år, for enlige kvinder fra 60 til 62 år, hvilket næppe havde været politisk muligt uden i forbindelse med en dybtgående reform. Denne forhøjede aldersgrænse skulle absolut medføre, at befolkningen indstiller sig på at virke produktivt indtil det 67. år, og at erhvervslivet indstiller sig på at bevare arbejdskraften, indtil folk når op til de nye aldersgrænser.

For det andet gennemføres stærkt forhøjede ventetillæg for dem, der udskyder pensionsalderen til 70 og 72 år eller for enlige kvinder til 65 og 67 år. Heri ligger en væsentlig forbedring i forhold til den gældende ordnings såre beskedne ventetillæg og derigennem et virkeligt incitament og en virkelig opfordring til de ældre medborgere om at arbejde længst muligt. For det tredje er fradragreglerne ikke blot blevet forbedret for formueindtægter og pensionsindtægter, men også for arbejdsindtægter, idet alle ældre personer, invalider og invaliders hustruer samt enker nu får mulighed for at have beskæftigelse og arbejdsindtægter i videre omfang end tidligere, uden at dette kommer dem til skade.

Vil de tjene mere end 4 000—5 000 kr., sker der i alders- og invaliderenten en nedtrapning, men i så fald nærmer de sig også indtægterne for fuldt arbejdende, der vel i de fleste tilfælde må nøjes med mindstebeløbet. På disse 3 punkter: i den forhøjede aldersgrænse, i ventetillæggene og de forbedrede fradragregler for arbejdsindkomster i forhold til i dag ligger en så kraftig opfordring og et sådant bidrag til produktion og beskæftigelse, at det konservative folkeparti for sit vedkommende mener, at denne reform vil forhøje arbejdslysten og forbedre muligheden for at øge produktionen. I den henseende fjerner den os fra det, som efter vor opfattelse er faren ved velfærdsstatsfilosofien, velfærdsstatsideologien.

Gælder det samme nu også med henblik på opsparingen? Det er det tredje hensyn, der må tages. Er der i denne lovgivning et stærkere kald på opsparingen i vort folk, end tilfældet er med den gældende ordning? Jeg tror, at svaret herpå kun kan være entydigt. For det første er der selve fradragreglerne, som gør det muligt for alle at spare et beløb, der svarer til en årlig indtægt efter det 67. år på 4 000—5 000 kr. årligt. Det kan være pensionsindtægt, eller det kan være en formue op til 75 000 kr., uden at dette medfører nedgang i folkepensionen. Dette er en væsentlig forbedring for de gamle, den væsentligste forbedring i denne reform for ældre medborgere. Det kan komme til at betyde langt mere end de mindre forhøjelser i selve aldersrentens grundbeløb, fordi det giver en større frihed til at tjene og større frihed til at spare og til at have indtægter ved siden af. Det er en appel til den jævne og brede befolknings sparsommelighed, der ligger i denne lovgivning.

Det er rigtigt, at nedslagsreglerne er stejle, når man kommer op på indtægter eller formuedannelser udover de her nævnte beløb, simpelthen fordi man jo må nå forholdsvis tidligt ned på det indførte mindstebeløb, hvis ikke ordningen skal blive altfor kostbar. Jeg er imidlertid overbevist om, at disse nedslagsregler ikke vil virke straffende og ikke svækkende på opsparingen. Jeg har nok set i flere aviser, at man har påstået dette og nævnt eksempler på, at det ikke kunne betale sig at lægge mere til side, end at man havde 4 000—5 000 kr.